

festivalové listy

53. Mezinárodní
festival poezie

2. číslo
20. října 2017

Nedajú si pokoj, kurňa, básníci!

Aleš Linduška

Už zase ti básníci. Kurňa, nedajú si pokoj, poetisti jedni. Šak už loni sem vám kázal, ať ta poézie za něco stójí, ale nedajú si poradiť. Zasej to známkování jako ve škole, šak sú z toho všeci nervózní, aj ta porota sa potí strachy, bo nechce nikemu ublížiť. Tož! A co ti recitáři aj ty recicácorky, jak ti k temu přídú, jak oni sa snažíjā, někteří tu poeziu drtí už od samého rána a furt jim to do té kebuly neleze, jiní eště aj na záchodoch opakujú ty veršíky, že si je div do hajzla z tej nervózity nespláchnú. Jak jim na tem vysvědčení záleží, žádný nechce ostrúhat. Tož buďte lidi, páni porotci, aj vy dámičky u tej lampičky, nebudte jak ti kantoři nešťastní, co už enem kule rozdávajú. Ale je to festival, ta poézie, že vám to stojí za ty nervy?

Enem aby sa ta poézie dala zasej poslúchat. Šak to sú samé pitominiky a jazykouzlovačky. Ani ty balady už nésú, co bývaly, když sa eště za něco bojovalo. Když byl ten infernet jen čertovo strašidlo. Jak ti básniři do toho kapitalismu tepali, aj Jura Wolker i náš Bezruč ze šachty, to byli bardí, šak sa o nich furt básnilo a poezie sa recitovala do plných sálů. Co vy tu potmě, jak na dušičkách civíte, šak vám ty lampičky pozhasínám a pustím do sálu trochu toho neónu, aby sa ta poézie furt nestyděla zakřičet něco do světa, mezi lidi. Šak sa ti papálašī nepolepšā, jak do nich nebudú pořádní bardí tepat. Šak ani ten Babiš Babinský sa nebójí lhat jak

gdyž tiskne, když na něho nemajú záplatu. Na každú sviňu sa vaří voda, ale dobrá báseň je zbraň na každú potvoru.

Vy si tu klidně recitujete, kurňa, a venku sa hlasuje, estli k Putinovi, nebo k Trampovi. Vám je ten materialismus ukradený, ale šak aj na vás dojde. Na poeziu dycky nakonec dojde. Lidovci vás pošlú na modlení, aby sa to v Česku už na polách tak nežlutilo, a bude zasěj dobře. Socani rozdajú aj to, co sami nemajú, a modří ptáci sú zas pyšní jak ti pávi. Na Kalúska leda tak pořádná halúska. Piráti to berú hlava nehlava, jak za toho slavného korzára, a třešně znovu zrajú, enem na východě prý ráj majú. Populistům roste brada a zeleným došla tráva. Šak zas bude veselo, bude o čem recitovat, aj na nějakú tu agitačku dojde, jen aby se nám to tu nepobilo jak za husitů. Ešče že ta poézie není baba prodejnā, že ta si hledí dycky svojej sukně a pěkného ženicha. Není to žádná lehkā holka.

Bez vás, poeti, by ani ta revolúcia nebyla. Jak to ten Karel Krylů všem zazpíval, až nám z toho spadla brada, enem na ten balkón neměl s tím Goťákem chodit, to mu srdce zlomilo. Ono sa píše, recituje, samý idealismus, a pak si člověk čumák rozbije o první dlažbu, jak ho čapnú na stranické schůzi. Nemajú to lehké ti básníci, jedni chlastajú, aby zapomněli, a druzí ze žalu, jiní jen tak, aby je vůbec neco napadlo. A ti Češi pitomí to dě-

lajú po nich, a pak je to tu samý alkoholik a gembler, baby sa furt rozvádajú, bo si myslí, že u súseda majú větší zemáky, a děcka nám tu běhajú od polepšovny do poradny. Už ani ty neziskovky si s tím nevijā rady. Krtečka děckom do Číny prodali, tož nevím, jestli toho Fíka brzy neožení s ruskou medvědicou, když je ten Tramp také trdlo milionářské. Nás može zachránit jen ta Angelika s Ódú na radost a s Turkem v zádech.

Šak sa divím, že mě tu necháte tak plácet, když sa tu recituje to velké umění. Vždyť ide o srdečko a tu lidskost. Chachaři ste! Dyť toho Puškina za to zastřelili a Havlíčka nechali umřít na souchotě, vás to eště nepřešlo? Aj ten Havel si to zdraví zlomil v kriminále, když se prezident Becherovka naparoval někde mezi prognostikama s rudů hvězdů na klopě. Ogaři aj cěrky moje, nebudte furt tak s hlavů v oblakoch, neberte si tak ty svoje chandry. Dyť nám tu není zle, aj ty pivovary se polepšily, rostú nám tu jak letos praváci na podzim. Buďme na sebe dobří a neznámkujme sa furt, jak v tej měšťance. Zařvěme si od plic a cěrky ať sú šumné, bo slivovica voní a poezia v srdci roste. Tož svatý Jura s Vama, co nosíte srdce na dlani a ze světem sa chcete rvát. Jen sa nebát a verše milovat. A nebudte furt ogebení, budú Vánoce!

Konečně to začalo!

Erik Zabrucký

Celý čtvrtek tu bylo živo. Všechny přípravy vrcholily. Organizátoři, porotci a recitátoři s doprovodem. Ti všichni se postupně sjížděli celé čtvrteční odpoledne, aby se mohli v osm hodin večer podívat na slavnostní losování pořadí recitujících. Vždycky je to celkem nervák, protože se s knedlíkem v krku čeká na to, kdo si vylosuje z valašského klobouku obávanou jedničku, což znamená, že půjde recitovat jako první. Někteří recitátoři to přijímají s nadšením se slovy: „Aspoň to budu mít rychle za sebou,“ ale jiní z toho, že jim nikdo před nimi nezahřál na pódiu místočko, mají panickou hrůzu. Ale na našem festivalu ji mít nemusí, protože tu máme recitátory předskokany.

První pořadí si v početnější první kategorii vylosoval Jonáš Poláček, což způsobilo jisté uvolně-

Jan Battěk v roli syna v představení To všechno ona

ní v sále, neboť si všichni oddechli, že ta jednička z losovacího klobouku konečně zmizela. Ve druhé kategorii vylosovala ve čtvrtek ještě nepřítomnému recitátorovi Františku Bartákovi první vstupenku na jeviště jedna z porotkyň, načež se mu za tu volbu na dálku s úsměvem ve tváři omluvila.

Losování skončilo, světla zhasla. Je tu opravdové drama! Upřímně jsem nevěděl, co od divadelní hry „To všechno Ona“ čekat. Po přečtení obsazení mi došlo, že jméno Ljuba Krbová mi je povědomé. A taky má být proč. Jakmile se světla opět rozsvítla (valašsky: rožla), spatřil jsem slavnou herečku na jevišti M-klubu. V následujících

pěťasedmdesáti minutách se před zraky všech diváků odehrála komedie dnešní doby. Jak herecké výstupy Ljuby Krbové, z jejíchž očí číselá mateřská starostlivost a láska zároveň, tak projev jejího hereckého kolegy Jana Battěka, který zde prezentoval pohled introvertního pubertáka na svět, pobavily publikum, ale zároveň diváky dovedly k zamyšlení, co se s dnešním světem plným slovíčka „kyber“ vlastně děje. Není od věci poznamenat, že tato divadelní hra je cílena spíše na mladší publikum, ale díky střetu generací (matka a syn) odcházeli všichni s bohatým kulturním zážitkem.

Divadelní duel si stříhli Ljuba Krbová a Jan Battěk v prvním doprovodném programu festivalu.

Jiříkovo vidění Namažeme školu špekem

Jiří Jurečka

Cože? Hovno klouže. A když se doklouže, tak spadne do louže. A asi 140 dalších takových. Vo co de? Jistý Adam Votruba se rozhodl, že zasvěti svůj život bádání v oblasti dětské folklorní poezie. Vo co de? To jsou takové ty zcela infantilní pitomosti, které jsme si jako děti čmárali na lavice, vzájemně se jimi uráželi, posmívali se spolužákům, pěstovali si jimi databázi sprostých slov a řadu dalších záslužných cílů jimi sledovali. Sběr a vědecké zpracování takových materiálů možná může leckoho utvrdit ve svatém názoru, že humanitní obory by se měly zakázat nebo zpoplatnit, ale se mi to zrovna hodí, protože sehnat kvalitní pitomost pro Jiříkovo vidění není žádná práca, a tudíž jeden musí být vděčen, když pro něj někdo nezištně pracuje, že ano.

Záslužnou pilí páně Votrubovou vznikla sbírka Namažeme školu špekem. Na jednu stranu tedy ano,

*jsou to koniny, na druhou stranu je fakt, že se předávají ústním podáním někdy už přes několik generací, občas se aktuálně mění a zatím pořád přežívají. Takže jistá podoba s tradičním folklorem tady je. Umělecká a výchovná hodnota u nich, pravda, trochu pokulhává, ale některé z nich pobaví. Ostatně dětství je doba tvůrčí, krutá a divoká. Jak píše ve své drobné recenzi na tuto knihu Jaromír Kopeček: *Stern měl pravdu, dětství je peklo, ne takové jako Afanasjevovy Zakázané pohádky nebo Ruské lidové erotické povídky, ale přesto peklo.**

*Pokud pořád tápete, třeba vám více napoví poměrně přímomluvné názvy některých kapitol: Blbče, tupče, omezenče (posměšky a škádlení), Hovno, prdel, sračka (sprosté), Pes jitřničku sežral (nekonečné), Už teče mozek z lebky (černý humor) atd. Typickým příkladem dětského folkloru je báseň *Tu máš kytku / ty dobytku / k tvému svátku / na památku. / Děkuji ti, dítě, vřele / strč si kytku do prdele! / V prdeli je dírka malá / kytky by se polámala.* Možná si také pamatujete, že nedaleko od Řáholce jezdí Rumcajs na motorce. A to stačí, budu raději slušný. A předám slovo dětem.*

Samozřejmostí dětství je machrování. Kdo nemachroval, jako by nebyl. Jasně, platí to celý život, ale jenom v dětství má machrovství tu opravdovou hodnotu:

*My sme Vršováci,
zahnali sme Nuseláci,
my sme Vršováci,
zahnali sme je.
Zahnali sme je za vršky
rozbili sme jim tam držky,
my sme Vršováci,
zahnali sme je.*

*Dětství je krásné v tom, že s plným nasazením a nezvratnou morální převahou pohrdá zákony logiky a neptá se po smyslu: *Blbče, tupče, omezenče / krávo, savče, opeřenče / shnilá bábo, satane / ať se ti nic nestane. Nebo co třeba: Děvucha bez ucha / americká ropucha.**

*Máte vy vůbec ještě tak nevinnou duši, abyste dokázali ocenit poetiku básně *Jabka, hrušky / chceš do držky? Na to lze volně navázat dílem Hovno, prdel, sračka / to je naše značka / hovno, prdel, kamení / to je naše znamení. / Hovno, prdel, plechovka / to je moje dechovka. Chce víc? Máme doma kohouta / co nám sere do kouta / Říkáme mu „Ty vole / běž se vysrat na pole.“ / „Na poli se špatně sere / vítr fouká do prdele.“**

Co dodat. Tedy bylo by co, ale mezinárodní festival by to asi neunesl, protože dospělí občas mají zábrany, děti ne. V nejlepším, opravdu v nejlepším jsou ochotny explicitní termíny vynechat.

*Na Bílé hoře sedláček oře
Má pěknou dceru, já na ni se...
Seděla Anička u jetele, vlezla jí housenka do pr...
Do Prahy je cesta dlouhá, kdo ji nezná, ten je trou...
Troubíli hasiči do pochodu, že jim spadl velitel do zá...
Zachovej nás, Hospodine, ať jsme tlustí jak ta svi...
Sviť, měsíčku, za humna, ať nešlápem do ho...
Dohovořil jsem tuto báseň.*

A tož tak. Pokračování příště.

Valašské Meziříčí aneb Město festivalu poezie

Erik Zabrucký

Valašské Meziříčí. To je město, jehož název stojí na všech plakátech zvoucích na MFP. Co se o něm dá říct?

U jiných moravských měst někdy musíte dlouho dumat, jakým způsobem jejich název vznikl. Tady to nebude zase takový oříšek – město se nachází na Valašsku a na jeho okraji se stékají dvě řeky. Dlužno poznamenat, že obě od našich předků dostaly stejné jméno – Bečva. A Meziříčí skutečně leží mezi nimi.

Jelikož jsem ještě mladý student, mívám někdy trochu radikální názory. Hlavou se mi linou myšlenky, jak v tomto městě žiju nerad a že bych se raději odstěhoval někam daleko. Ale nedávno jsem zjistil, že je to možná trochu jinak. Trávím tady pět pracovních dní a o víkendu chci poznávat nějaká jiná místa. Vyjedu pryč a vždy si říkám, jak se tam musí žít krásně, aniž bych si uvědomoval, že ti místní to nejspíš cítí podobně jako já. Mladí lidé prostě většinou nesnášejí stereotyp a zavedený pořádek, a proto vyrážejí za poznáním do nových míst, kde se pak cítí lépe než tam, kde tráví večery nad složitými domácími úkoly. Je to běh života a já jsem na jeho začátku. Možná už za pár let budu říkat, že je všude dobře, ale doma nejlépe.

Je pravdou, že centrum města je tvořeno krásnými domy s podloubími, která se ovšem bohužel celá nedochovala kvůli nenasytným obchodníkům, kteří potřebovali zvětšit nákupní plochu svých obchodů. A stejně jako další města i Valašské Meziříčí trpí nehezkými stavbami kvádrovitého typu. Ani účastníci festivalu, kteří k nám zavítali vlakem, se nemohli těšit z nějaké pěkné budovy vlakového nádraží. Ona tedy kdysi pěkná byla, jenže funkcionalistická stavba asi z třicátých let minulého století byla několikrát necitlivě opravena nebo upravena, osazená nevhodným typem oken a její interiéry jsou špatně udržované. Fakticky jsme tedy bránou na Valašsko, ale moc na to nedbáme. A proto doufám, že se město festivalu časem bude měnit k lepšímu.

Měnit k lepšímu se ovšem nemusí krásná stavba, ve které se koná samotný festival. Jedná se o jednu z nejkrásnějších památek okresu Vsetín – zámek původně Pernštejnů, později a po barokní přestavbě Žerotínů. Kulturním účelům slouží už od meziválečných časů, kdy zde Katolický spolek vybudoval divadelní sál, který zabral dvě patra severního křídla. V našich časech v zámku sídlí Kulturní zařízení města, ve kterém zmíněný velký sál v prvním a druhém patře doplňuje malebný M-klub ve sklepních prostorách s valenou klenbou a příjemná divadelní kavárna, v létě s venkovním posezením na

terase a nádvoří zámku. Areál zámku dotváří výstavní prostory v galeriích Kaple a Sýpka, v jižním křídle Muzejní a galerijní centrum a v podkroví Zámecký penzion. Malebné nádvoří bývá vyhledáváno pro relax a odpočinek i díky šumění okouzující fontány. Genius loci, duch tohoto místa, je ideální kulisou pro kulturní tvorbu, pro recitaci i poezii samotnou.

Zatímco S-klub je klasickým, trochu starosvětským, ale dobře vybaveným divadelním sálem, kde je mobilní elevace, na ní polstrované sedačky, balkón a lóže, a samozřejmě jeviště s oponou, M-klub v zámeckém sklepení má zcela jiné kouzlo. Slouží komorním pořadům všeho druhu, hudebním, divadelním, filmovým, a jistěže poetickým... Když vejdete dovnitř, ztratíte přehled o tom, co rušného se děje nahoře. Ponoříte se do klidové atmosféry studeného kamene a teplého dřeva a vaše duše tiše pluje na vlnkách přednášené poezie. Všechno je tam takové, jak bych to řekl, kulaté. Dokonce i zvukař a osvětlovač v jedné osobě se schovává v obrovském kulatém sudu za vašimi zády. Když jsme jako malí kluci recitovali, vždy jsme se předháněli v tom, kdo si vyleze tu opravdovou a hlubokou studnu u pódia. Ten, kdo statečně vystoupal na tohle nejvyšší místo, byl považován za nebojsu. Věřím, že i vás krása tohoto sklepení ohromí.

Zámek Žerotínů

V roli předsed- kyně...

Marek Adamík

Jste-li pravidelným návštěvníkem Mezinárodního festivalu poezie, setkáváte se s ní už hezkou řádku let. Začínala jako soutěží, velmi úspěšná soutěží, která se postupně vypracovala až na členku poroty. V letošním 53. ročníku zasedá jako její předsedkyně, i když to dle jejích slov neznamena, že by si čas od času neudělala pauzu a neodskočila si zasoutěžit. Řeč je o Soně Parilákové, vedle moravského festivalu také laureátce Hviezdoslavova Kubína (slovenská celonárodní soutěž v uměleckém přednesu a tvorbě divadel poezie).

Jak se v roli předsedkyně cítíte?

Za to, že se mi nepodlamují kolena, vděčím tomu, že v roli porotce působím již dlouho a se všemi členy poroty se osobně znám. Role předsedy je navíc hlavně koordinační a taková..., řekněme, stmelovací. Aby například všichni přišli včas. Můj hlas má stejnou váhu jako hlas ostatních členů.

Čeho si na přednesu nejvíce ceníte, a naopak?

Především se mi líbí, když výběr textů nějakým způsobem rezonuje s nitrem soutězího. Když to nejsou texty vybrané pouze pro efekt, kterými se chce recitátor pouze předvést a oslnit. Opravdovost je určující, jen s ní je možné skutečně zaujmout, chytit za srdce. Dosáhnout onoho pověstného mrazení v zádech...

Když se ohlédnete, spatřujete nějaký posun ve výběru textů?

Dříve jsem vnímala určité rozdíly mezi slovenskými a českými účastníky. Na jedné straně se objevovaly spíše vážněji laděné útvary, na straně druhé více humorné a zábavné. Postupem času tyto rozdíly vymizely a texty působí sjednocenějším dojmem. Častěji se také objevuje snaha recitátorů vyjadřovat se ke společenským problémům. Zaujmout k nim svým osobitým způsobem své stanovisko. To je dlouhodobější trend.

pro
dobré
jídlo
do
hezkého
prostředí

pro
kvalitní
zboží
do
spotřebních
družstev

Zemřel Vladimír Renčín

1941–2017

Ve středu 4. října 2017 osiřeli pánové Dlabáček a Rambousek, osiřela i ctihodná paní Marie, u níž nebylo zcela jasné, ke komu z pánů vlastně patří. Po delší nemoci zemřel mistr všednodenní poetické zkratky Vladimír Renčín (nar. 6. prosince 1941), mistr suchého humoru, originální český kreslíř, ilustrátor, karikaturista, autor jedinečných postaviček, které svérázně komentovaly českou realitu.

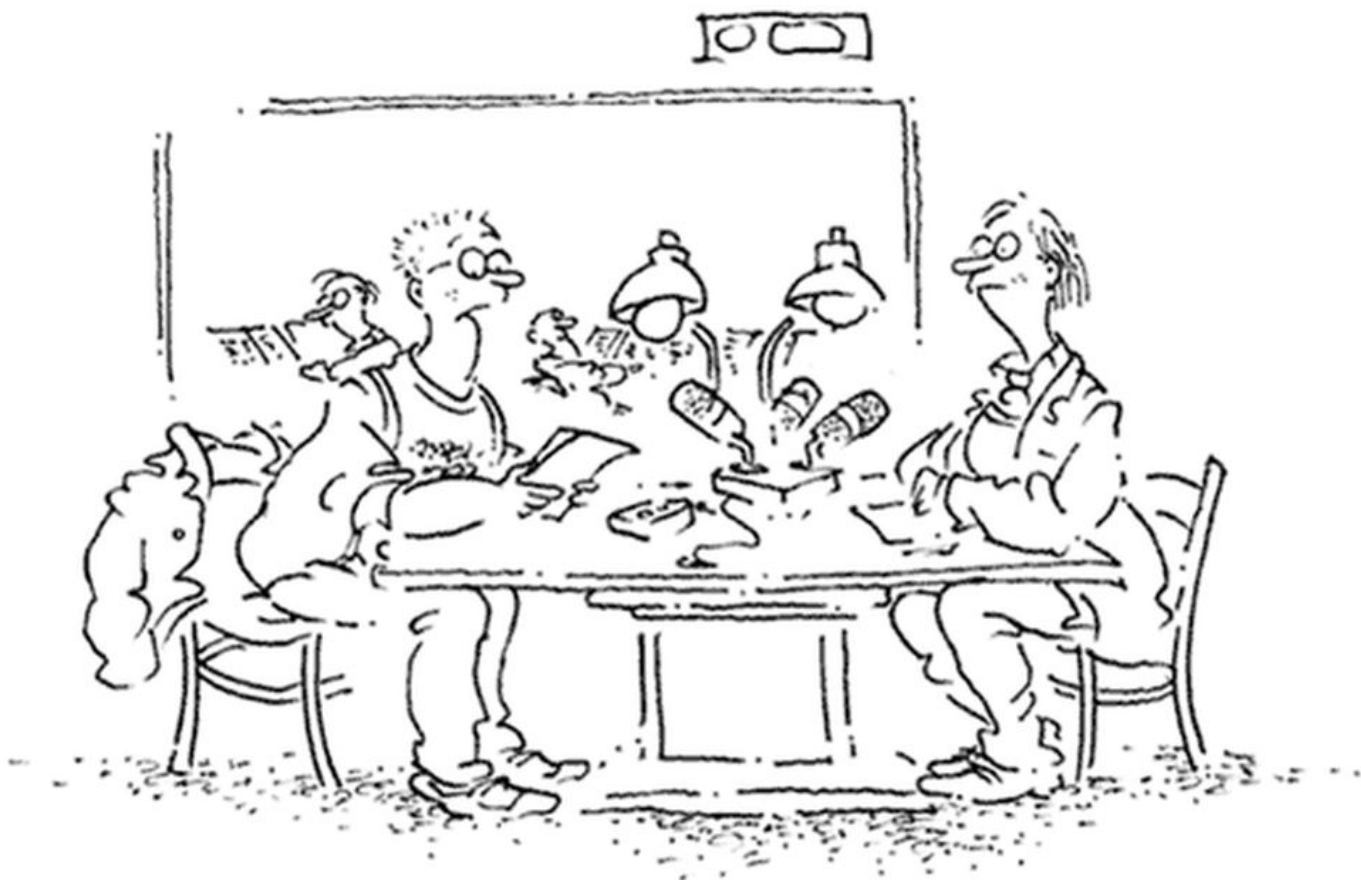

JAK MĚ VIDĚL / NEVIDĚL /
KÁJA SAADOK

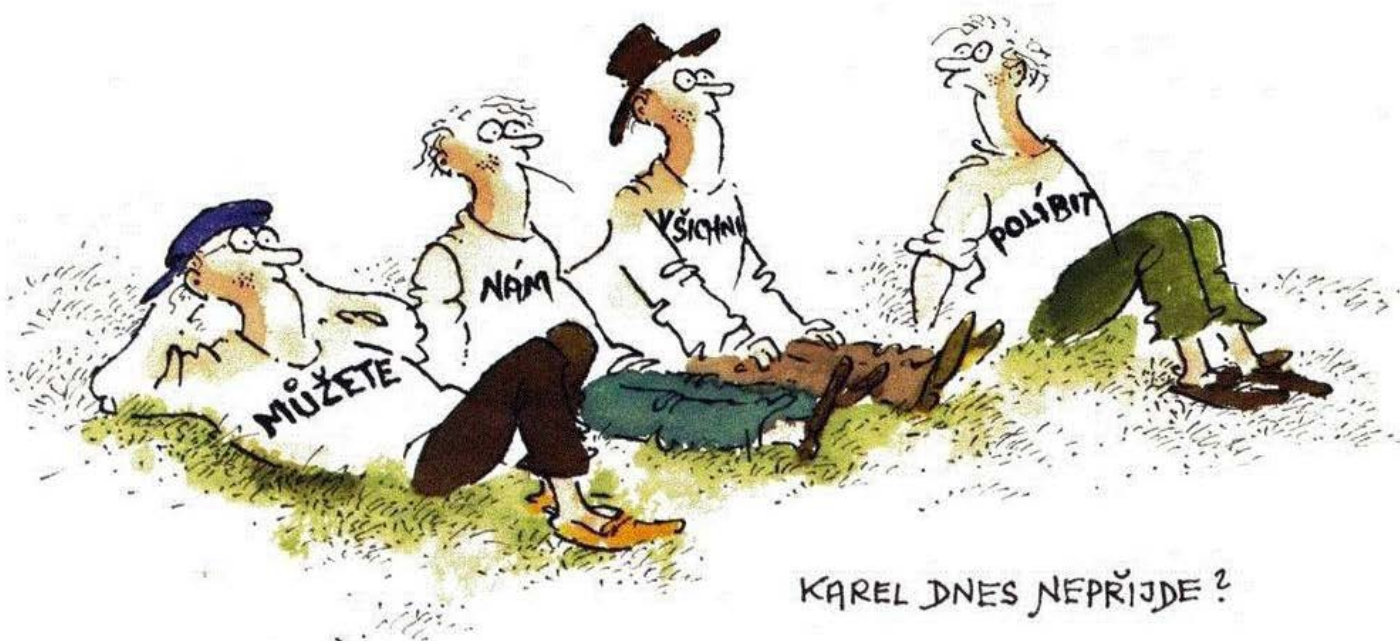

NENÍ TO ŠPATNÉ, ALE UPŘÍMNĚ ŘEČENO - ČEKALA JSEM OD MANŽELSTVÍ VÍČ.

„Je zbuřdarmí. Rozšuvlí jinomníci táse obšťrevlují houzně a hlůzná peleť dýmní, houpne netýč a popruží se kouzní, sloudky kápní nad vějlím šerebrouzně, motáli se okrouš a šoumní rozšáple ká, piskoří se juča. A Vy z toho nic nevnímáte. Člověče Ram-bousek, jak můžete žít tak primitivním životem!?“

CÍLEM DNEŠNÍHO ROZHOVORU BUDE PŘESVĚDČIT LIDI, ŽE NEJSTE IDIOT, JAK SE OBECE Ť SOUDI. NO TO TĚDA BUDE FUŠKA !

Kulturní bomba

Adéla Juráňová

Kdo by kdy řekl, že poezie je tak náročná? Sedět od půl deváté ráno do čtvrt na šestou zavřená ve sklepe a nechat si procházet hlavou tolik slov, která se v rychlém, pomalém, zneklidňujícím, radostném, plačtivém, zuřivém nebo toužebném duchu snažila odvařit mé mozkové záviny a na konci soutěže mě nechat jako tělo bez duše, to je vážně mazec. Divíte se mi? Neměli byste, na mém místě byste také chytali poslední zbytky stočené mozkové kůry do dlaní a snažili se ji narvat zpátky do lebky, pokud možno bez závažných doživotních následků.

Začátek nebyl tak krušný. Po rozčarované louce plné pyšných květín se přiřítíl vlak a svými koly rozlehtal bránice všem soucitným posluchačům, kteří litovali nebohého hrdinu, jenž si protrpěl cestu z Prahy do Děčína v přítomnosti rozverné rodiny a bručivého cestujícího Bohuše.

Celá doba recitace poezie i prózy trvala opravdu dlouho a chtít po mně, abych vám odvyprávěla

Daniel Bleha recitoval koláž básní Jiřího Weinbergera.

každé dílo, popsala každého vystupujícího a vysvětlila pointu každického příběhu...

Své dojmy dokáží však shrnout do jedné malé pixle, která je obmotaná barevnými stuhami a uvnitř ní to chrastí měděným kvádrem, koulí, jehlanem a dalšími tvary. Z toho lze jednoduše a zcela logicky vyvodit, že pokud jedno dílo přednáší více lidí, nikdy nebude stejné. Samozřejmě se nestalo, aby se na soutěži cokoliv opakovalo, což by pravděpodobně způsobilo znechucenost publika a stud u soutěžícího, který se jen opičí po předchozím kolegovi.

Před první přestávkou upoutal mé křehké ženské srdíčko přednes o psím tulákovi, který jen chtěl dostat kousek masa a místo toho dostal botou a byl polit vroucí vodou. Veličkův přednes plný emocí na úrovni psa – samozřejmě nezpochybňuji inteligenci samotného Veličky, nicméně do psí duše se doká-

zal vcítit dokonale – určitě uchvátil i fenku Fixie, hlavního tajemníka poroty.

Co se Fixie týče, působila jako chodící antidepressivum a prováděla na nervózních soutěžících canisterapii. Účinně pronikala do jednotlivých vystoupení a svým ležérním vystupováním uváděla v úsměvy všechny v okolí.

Nicméně zpátky k soutěžícím. Bylo to tak uděláno schválně, nebo ta – pro mě – nejzajímavější čísla přišla jako poslední, než nastala přestávka? Přednes Daniela Blehy působil jako nesourodná směs slov, která se navzájem rýmovala, nicméně neměla spolu pomalu nic společného, krom koncovky. Následné přeskoky z jednoho tématu, které jsem stěží stihla teprve pochopit, na další mě totálně odrovnaly, avšak tím více to napínalo mou pozornost a stěží jsem se dokázala udržet na dřevěné židličce, když Daniel vyvedl další převrat. Tolik zmatku! Tolik myšlenek bez ladu a skladu! Má po chaosu toužící duše se chtěla připojit a vyřvávat náhodná slova do publika. Kdybyste vzali pacienta psychické léčebny a dali mu do ruky mikrofon, vyšlo by to nastejno. Možná o to lepší to bylo.

Na další bombu jsem si musela počkat a musím se přiznat, občas mi hlava i netaktně spadla na stůl. Možná bych se i styděla, ale červen ve tvářích vyžaduje zvýšené proudění krve v těchto místech a na to jsem, bohužel, neměla energii.

Na scénu nastoupil David Červenák. Mladý šarmantní muž

Jana Mackovčínová při recitaci Zelená nádej Jacquese Prevérta

v šedém obleku, který žadonivě prosil, abychom jeho práci vzali za něj. Vyhlídka cest do zahraničí sice vyhlížela lákavě, na druhou stranu jeho až hrůzyplný popis celého setkání, které se pořád opakuje, jistě alespoň pár jedinců odradil. Kdo by se chtěl pokaždé odtrhnout od práce a jet za stejnou partou lidí a lá mavou angličtinou s nimi mluvit o něčem, čemu sami nerozumíte, ale pouze děláte, že víte úplně přesně, o co jde. A to samé okolní kolegové. Ke konci mi ho bylo skoro až líto, když David se zoufalým výrazem ve tváři předstoupil před nás všechny a řekl: „Vemte to za mě.“

Skončilo první kolo první kategorie a po krátké pauze následovala kategorie druhá. Upřímně se vám přiznám, že humor starších lidí opravdu nerozumím. Proč a čemu se všichni tak smějí, když já se tvářím, jako kdyby mi uletěly včely? Naštěstí mě z tohoto stavu probrala Eva Hadravová s projevem o usekaných hlavách. Konečně přišlo něco, co si opět získalo mou pozornost. Extravagantní text o tom, co si myslí uťaté hlavy těsně po smrti. Mozek totiž pracuje ještě minutu a půl po ztrátě zbytku těla, což ostatně známe už z doby, kdy se hlavy stínaly gilotinou. Nevím sice, jak se dokázali výzkumníci

Nebe, nebe, nebe od Evev Enslerové uvedla Derica Mazníová.

dostat až k odsouzenému a katovi, avšak podle toho, co jsem slyšela, nakukali ještě neufatým hlavám, aby po spadnutí do košíku mrkaly tak dlouho, dokud z nich nevyprchá život.

Další chuťovkou byl Stanislav Nemrava a jeho přednes o pár slovech, ukázání na obrázky ukazovátkem, které jako kdyby kdysi patřilo náčelníkovi kmene lidojedů, zachřestění na doma vyrobená chřestítka, fouknutí do harmoniky, zahrání pár tónů na miniaturní harmoniku a konečném zpěvu a prosení o jednokoruny za text v původním německém znění.

Sladkou tečkou, doslova, byla Colomba v přírodě od Terezy Svěrákové. Otylá žákyně umění se svým učitelem na zprvu nevinném obědu v přírodě, který se následně zvrhl.

Učitel byl uchvácen nádherně oblými, převalujícími a při rychlém pohybu třepajícími se kopečky na těle Columby, která v bílém oblečku vypadala z dálky i zblízka jako velká plachetnice, toužící sníst veškeré jídlo ve svém dosahu. Do tohoto pikniku jim však zcela střízlivě zasáhl býk, který se pásal nedaleko. Řítil se na láskující dvojici a zvláště na chlápěného učitele, který se snažil dostat do Columbiných údolí, a odehnal dvojici do nedalekého lesa, kde se musela dlouhé hodiny skrývat.

Tento příběh byl osvěžující a byla jsem skutečně ráda, že večer zakončil právě on. Díky tomu jsem já, a troufám si říci, že i ostatní lidé, dokázala opustit tmavé sklepení s úsměvem na tváři a pocitem, že to stálo za to.

Martina Jurčíková a její podání Monologu psa, který sa ...

Laik a den plný recitace

Erik Zabrucký

Už když jsem si četl harmonogram pátečních recitací, dělaly se mi mžítka před očima. „Bude to náročné,“ řekl jsem si. Ostatní většinou tvrdí: „Co je na tom náročné, celý den sedět a poslouchat básničky?“ Já jim na to odpovídám: „Někdy si to zkuste a uvidíte.“ Ale stejně to stále dělám, protože mě zajímá, jak se recitace jako taková vyvíjí dopředu. Vždy mám rád, jak

František Barták recitoval text od Přemysla Ruta.

Eva Hadravová při recitaci v prvním kole soutěže.

se básník postaví na nasvícené pódium a všichni se mlčky ponoří do tajemství přednášeného textu. Je opravdu vyčerpávající ponořit se čtyřicetkrát za jeden den, ale i tak to stojí za to.

Páteční program byl zahájen dlouholetou organizátorkou festivalu Hanou Markovou, která všem v sále sdělila základní organizační údaje. Slovo si od ní následně převzala tajemnice poroty, paní Veronika Kernová, která bude uvádět recitace a de facto bude moderovat celý festival. Představila všechny porotce a vystihla jejich charakteristické vlastnosti pomocí toho, k jakým znamením zvěrokruhu či čínského horoskopu patří. Na recitaci se podíval také pejsek Fixie, domácí mazlíček moderátorky.

Po předrecitátorech, kteří navodili tu pravou atmosféru, se na pódium vydal první soutěžící. Byl to Lukáš Poláček. Jednalo se o zvláštní vystoupení, ve kterém se střídala hlasitá recitace s tichým šeptáním. Některé části textu mi připadaly jako cyklicky se opakující

cí pokusy o rap, z čehož jsem nebyl nadšený, jelikož tento hudební styl příliš nelahodí mým uším.

Poté se na pódium předvedli další recitátoři. Každý svůj text přednášel svým osobitým způsobem. Podle hlasování porotců jsem nepřišel na to, který způsob recitace je ten „správný“, proto jsem se řídil podle svých vlastních dojmů. Líbí se mi, když se na jevišti odehrává příběh, o což se v mých očích úspěšně pokusila recitátorka se zvláštním jménem Noemi Fritzová. Vyprávěla příběh o tom, jak ukončila svůj vzdělávací proces maturitní zkouškou a vrhla se na pouť za vdavkami. Recitátorka jako by byla s autorem textu i s hlavní hrdinkou Věrou spojena.

Když jsem si o přestávce četl, kdo bude další na řadě, povzdechl jsem si: „Zase klasika. Vodník od Erbeny.“ Znamé texty od známých autorů jsou totiž recitujícími často vyhledávány. A většinou je to umělecký zážitek trvající příliš dlouho na to, aby divákům nepadaly hlavy. Ovšem Anna Lehotská pře-

Lubomír Scherhaufer přednášel text Genesis a Exodus od Jána Smreka.

trhala mé negativní vzpomínky na Erbeny. Zahájila pomalým dramatickým nástupem. Oční kontakt s publikem, zpěv i vcítění do situace. To vše jsem z toho cítil a plynulo to do obecenstva. Ačkoliv měli porotci problém s porušením časového limitu, tato recitace mi vstoupila do duše.

Rovněž si myslím, že když se divák podívá na recitátora, měl by v něm vidět samotného hlavního hrdinu příběhu, který nám svými ústy předává. Takový dojem jsem měl ze soutěžící Nicole Haismanové, jejíž text zaujal mou pozornost. Svým přednesem vylíčila svého geniálního dědečka i záludnosti prvního rande. Ptáte se, jestli to dává souvislost. Ano, dává. V recitaci této slečny byla vtipnost, skrytá touha i bezradnost v bezvýhodných situacích. Tak jsem to cítil a myslím, že to tak cítila i porota.

Jak už jsem říkal, každý recituje trošičku jinak. Při tak náročném programu se mé vnímavé senzory zapínaly jen u textů něčím odlišných a zajímavých. To se stalo u mého oblíbeného Zdeňka Svěráka, kterého tady na festivalu představil Tobiáš Nevřiva z Olomouce. Jeho recitace ani nebyla tak úplně recitací, jako spíš vyprávěním. Vyprávěním příběhu, který se jemu samotnému určitě musel stát. Byl to uvěřitelný příběh z reálného života, proti ostatním nebyl tak dynamický, ale to vůbec nevadilo. I přesto měl na jevišti ve tváři jiskru, kterou jen tak někdo nemá. Já jsem to označil pracovním ná-

zvem „sluníčko ve tváři“. Svou přirozeností překvapil i porotu, která mu cedulkami s čísly udělila vysoký počet bodů.

U některých mi bylo líto, že si vybírají texty o smrti. Mladé dívky v černých šatech myslící na smrt. Říkal jsem si: „Proč proboha?!“ Je pravda, že někdo to tak cítí, i každý porotce u takových recitací hlasoval trošku jinak. Časté byly také básně či prózy o pejscích, za což moderátorka a tajemnice poroty v jedné osobě poděkovala jménem Fixie, která vtipně dotvářela atmosféru recitací i přestávek.

Po další přestávce se začala únava obou přihlízejících redaktorů stupňovat. Ačkoli jsem si dolů dotáhl čokoládu a vkládal si ji do úst v domněnku, že mě dobije během chvilky, pravou nabíječkou mi bylo vystoupení recitátorky Alex Maďové. Slečna důrazně vystoupala na studnu a spustila zvláštní text.

Abych se přiznal, příliš jsem ho nepochopil. Točilo se to okolo nějakého Nikolajeviče, kolem kterého nic nebylo. Ani teď si sice nemohu srovnat myšlenky, ale její „sluníčko ve tváři“ si pamatuji zcela zřetelně.

I když jsem laik, párkrát jsem recitoval a vždycky mi vštepovali do hlavy: „Nesmíš máchat rukama, stůj klidně a vyrovnaně. Nepřeháněj to s mimikou a soustřeď se jen na to, co říkáš. To je na recitaci to nejdůležitější.“ Ale platí to i dnes? Kde je opravdová hranice herectví a recitace? Byl jsem dnes svědkem, že mnozí soutěžící již nejsou na pódiu jen jako panáci, ale do prožití toho, co říkají, zapojují celou svoji maličkost. Ukázkovým příkladem byl impulsivní recitátor David Červeňák. „Byla to asi jediná recitace, která měla takovou akci,“ trefně poznamenala má kolegyně Adéla. Diváci i porotci byli zaskočení, někteří příjemně a někteří negativně. Tady jsem se opravdu hluboce zamyslel nad hranicí herectví a recitace. Ale zaujalo mě to.

Po krátké pauze začala recitovat druhá kategorie, což je ta vyspělejší část soutěžního spektra. Za zmínku určitě stojí výstup Františka Bartáka, který zahájil tuto kategorii vtipným a příjemným povídáním o tom, jak se student Faust upsal ďáblu, ale v průběhu jeho života skončil středověk s peklem samotným.

Dnes jsme viděli spoustu recitátorských výkonů. Některé mě zaujaly více, některé méně. Ale všechny recitátory dnes spojila touha předat básně, prózu či jen svou myšlenku někam dále. A to se, myslím, povedlo.

Paní Božka Starečková v prvním kole recitovala Slovo Miroslava Války.

První kolo „skrytou kamerou“

Niki Zemanová

Sledování recitačních výkonů v prvním kole odborným okem a cvičným sluchem a jejich glosování ostrým perem neviditelné Niki Zemanové jsme maskovali dvojicí redakčních kolegů se svítícími notebooky v hledišti. Ti ovšem byli na takové trestné výpravě poprvé a recitaci hodnotí z pohledu laika se zájmem o věc. Niki je však přísná a nesmlouvavá, ale věříme, že spravedlivá. Nakonec, posuďte sami.

I. kategória

Lukáš Poláček – mladý, nasršený muž, ktorý sa sice prechádza Parížom, no – veľmi pravdepodobne – v ňom nikdy nebol. Štve ho všetko okolo nás, ale najviac by ho malo štváť, že prešvihol časový limit prednesu.

Vít Staša – navzdory civilnému prejavu sa jeho poňatie Skácelovej básne nestretlo s očakávaným ohlasom ani u publika a ani u poroty. Škoda.

Viktória Anna Lesayová – prebudila sa do krásneho rána, no z tej atmosféry proniklo v jej podaní o niečo menej, než jej Charms ponúkal.

Noemi Fritzová – počítam ako počítam, ale asi sa nedopočítam. Ani nápadníka, ani témy, ani zážitku.

Anna Hanzalová – prv, než sme stihli spočítať všetky nohy pavúka – už bolo po ňom. I po prednese.

Jasmína Jakalová – Kostí – obľúbená kriminálka na komerčných televíznych kanáloch, ale aj prefikovaná poviedka s mrazivou atmo-

sférou. Publika chvíľu trvalo, kým si uviedomilo, že to nie je až taká prča, ako to na prvý pohľad vyzeralo.

Matěj Velička – dosť emotívny a naliehavý, aj keď niekedy trochu uletený pohľad psa na všetky naše problémy, ktoré sa končia na nemocničnom stole. Chcelo sa mi tiež zavýjať!

Anna Lehotská – slovenský klasik Erben, ktorý nikoho nevyrušil, ale príjemne potešil. Napriek tomu, že tam nakoniec ležalo teličko bez hlavy a hlava bez telička!

Simon Juhász – ďalšia ukážka slovenskej klasiky – tentoraz Erbenova vrba, ktorú sme spoločným úsilím nielen vyfali, ale dostali sme sa aj do hlavy (tak trochu) demontného manžela.

Eva Daňová – pestrý karneval výrazu, prostriedkov, ale aj tém, ktoré v dnešných časoch – zrazu – dostávajú nové dimenzie. Počúvalo sa to príjemne, aj keď pri uvedení si kontextu človek neveriacky krútil hlavou.

Nicole Haismanová – zlízla si to nielen ovca, ale aj my všetci. Pekne, pekne nám to „nandala“.

Tobiáš Nevřiva – oslobodzujúci kaleidoskop obrázkov minulého sveta, ktorý mi plasticky poskladal film v mojich predstavách, takže som postavy a ich údel videl,

cítil, trpel a smial sa s nimi. Trpkosladký príbeh o človečiku, ktorý – sice s miernym posunom – objavuje svoje nové dimenzie vo svete.

Natália Hamadejová – až tragikomický údel osamelej ženy s dieťaťom v „cudzom svete“, ktorá je odkázaná na pomoc cudzích, namiesto manžela (ktorý si kráti chvíle na služobných cestách), aby ju zbavili jej halucinácií. Nezávidím mu. Ani jej.

Daniel Bleha – svieži, útočný experiment so zvukom a výrazom, pri ktorom sa skvelo bavilo publikum i sám interpret. Gratulujem!

Michaela Kristková – utrpené, usmolené, uplakané. Samotešujúce a tak trochu zbytočne pretrpené výrazy textu, ktorý nemal bohvieakú kvalitu.

Derica Mazniová – nebe, nebe, nebe, nebere ma to... ani pri predstave, že osud samovraždneho atentátnika nie je len priamočiary.

Nina Gelnarová – pekný text, plný poézie a láskavého pochopenia pre samotu, ktorá sa schádza s demenciou. Okrem tejto nespornej kvality mi prekážala detinskosť intonácií, ktorá pramení z ešte neskúsenosti recitátorky. Pokračovať. Smelo.

Eliška Jurčíková – blues, ktoré bolo viac nerytmicky interpretovanou kantilénou. Prečo treba zo všetkého robiť drámu a „umenie“?

Natália Hamadejová v prvom kole súťaže

Stanislav Nemrava pri recitaci

Alfréd Tóth – úprimný mladý muž, ktorý má svoj názor na svet okolo nás a konfrontuje si ho s obrazmi obskúrnych vízií, ktoré sa – našťastie – nie vždy v živote naplnia.

Martina Jurčíková – sice báseň, v ktorej hlavnú úlohu hrá znovu optika psa, lenže – bohužiaľ – to je iba prvý plán. Do toho druhého sa recitátorka nedostala, ba do neho ani nenakukla.

Nina Danišová – znovu psi na scéne. V jemných obrázkach, kreslených ostrou tužkou, vykresľuje atmosféru zúfaleho pokusu malých prebiť sa na svoje miesto na slnku. So všetkými zodpovednosťami a následkami.

Adela Dukátová – „Ivonka kládla nohy do stupaj po matke“ – smutný príbeh o (ne)zodpovednosti voči životu a ľahkovážnosti existencie. Zneužívanie nevedomých – ktorí sú mimo akejkolvek hry.

Damián Tejkl – tentoraz sme psa pochovali a pripravili mu i náhrobek. Ale prečo? To sme sa nedozvedeli.

Jana Mackovčinová – zelená nádej zhasla krátko po začiatku básne. Prévert je sice jemný, láskavý a takmer romantický, ale nesvedčí mu to!

Veronika Mészárosová – ani tí, ktorí nemajú pozitívny vzťah k záhradám, nemohli neoceniť fakt, že záhradník je zaujímavý človek, ktorý sa rád stretne – predovšetkým so svojou láskou. Hľadáme ju, choďme za ňou, spomínajme na ňu.

Alex Madová – všetko je inak. Ba aj to inak je ináč. Ale nesúvisí to ani trochu s naším vreým vzťahom k špiritusu. To si iba nahováráme. A preto sa tak dobre zabávame na jej prednáške.

David Červeňák – keby to, náhodou, niekto chcel vziať za mňa, obráťte sa na Davida. Tiež má toho plné kecky! Len by nemusel do toho až tak šliapať...

Martin Očko – urobil si „očko“ u Rózewicza s očami, ktoré zašli krvou. Oftalmológovia by z neho mali radosť. Ale veď my tiež.

II. kategória

František Barták – ešte dobre, že sa človek na tom Valmeze konečne dozvie, ako to vlastne s tou pravdou a fikciou je. Jeho prednáška o súčasnosti Dr. Fausta bola dokonalou ukážkou, ako sa dá dávkovať pravda po kvapkách a zároveň zmiešať s nekonečnou dávkou humoru.

Marián Gajdoš – múdrosť starcov neslobodno podceňovať. Je dobré si ich vypočuť a čo-to si do života z ich skúseností vziať. Klobúk dolu!

Ľubomír Scherhauser – smreký i borovica, klobúky i nohavice, plášte i rukavice... tiež je dobré o tom viac čítať, a nielen hovoriť. Svoje recitátorské krédo nám vyložil a nechal nás s ním samých.

Dominika Iždinská – aj o vážnych veciach sa dá hovoriť s ľahkosťou a úsmevom. Ale nie o všetkých. A na Fúgu treba dorásť – azda.

Eva Hadravová – s hlavou na správnom mieste o bezhlavých osudoch, ktoré spolu (zdanlivo) nesúvisia, ale predsa nás ovplyvňujú. Krásna koláž. Presná, technicky vycibrená.

Dagmar Franková – dva obchody, jeden problém. Keby bol jeden obchod a dva problémy – už by to nebolo ono. Sice pekne urobené, ale prečo?

Iveta Kloptová – pri konzumácii kapra na Vianoce budeme vidieť zúfalú mladú ženu, ktorá sa snaží urobiť všetko pre záchranu svojho mladého manželstva. No, nezabího, somára sebeckého a sebestredného!!!

Stanislav Nemrava – očakával by som nemravný moritát a takmer som sa ho dočkal. Všetci sme padali smiechom, pretože jeho performance mala všetky znaky dokonalej nešikovnosti, pri ktorej o text ani trochu nešlo. Ten nikoho nezaujímal. Ale urobiť show – to dokáže!

Božka Starečková – aj Slovo je zbraňou. Povedané presne a na správnom mieste. Zdalo sa mi, že interpretka bola rada, že sa toho slova zbavila.

Tereza Svěráková – ani v Latinskej Amerike nie je nůdza o úchylov, ktorí obľaujú svojou prítomnosťou, koho si vyhliadnu. Svieže rozprávanie, ktoré ma ale nechalo v rozpakoch, prečo si taká dobrá recitátorka vyberie do súťaže anekdotu? Sice dlhú, ale anekdotu...

Vysockij v písni a přednesu

Adéla Juráňová

Hodinové představení, v němž se střídala dramatická slova a vášnivý rytmus kytary mísící se s hlasem zpěváka, mne zaujalo. Myslela jsem si, že jdu na nudnou přednášku o již mrtvém člověku, tak jako to rádi dělají učitelé ve svých hodinách. Kdyby si moje učitelka brala do rukou kytaru a zpívala ilustrativní písně mezi texty o velice krušném a nešťastném životě umělce, jistě bych si z jejích hodin pamatovala mnohem více než teď. Dozvědět se, do jakých problémů se může člověk během jednoho jediného života dostat, dokáže šokovat. Neustálé výlety do nemocnice, opilectví a kocoviny prokládané výlety po místech pamatujících válku a spaním na voňavé slámě.

Ačkoli žil Vysockij jen krátce, očividně žil naplno. Neexistoval den, kdy by jen znučeně seděl na sedačce a sledoval mouchu na stropě. Mám z toho dosti smíšené pocity. Ten člověk byl pro mě naprosto cizí, nicméně interpretací dvou účinkujících jsem se dozvěděla o někom velice zajímavém a docela i důležitém. Kdybych se zeptala babičky, jistě bude vědět, o koho se jedná. Já, jakožto mladistvý student gymnázia, bych na tom měla být stejně, bohužel jsem dodnes neměla tušení, že někdo takový žil.

Když představení skončilo, v hlavě mi stále visela otázka, kdo přesně tento člověk byl. Představení podnítilo mou zvědavost natolik, že jakmile se dostanu k nějakým informacím, pokusím se o něm zjistit něco více. Ne že by umělecký výklad nestačil, ale беру jej pouze jako doplnění či upozornění než opravdová fakta.

Erik Zabrucký

Páteční večer v M-klubu nás vrátil do dvacátého století v Rusku (tehdy ve Svazu sovětských socialistických republik). Zasloužili se o to interpreti Lukáš Červenka a Vendula Nováková, kteří svými písněmi a recitovanými vsuvkami připomněli život a písně ruského umělce Vladimíra Vysockého. Abych řekl pravdu, toto jméno mi něco říkalo, již když jsem si přečetl zařazení této divadelní hry do programu. Ale na mou duši jsem si nemohl vybavit žádnou jeho písničku. Než jsem seběhl do sklepního prostoru, už tam započalo losování druhého kola soutěže Mezinárodního festivalu poezie. Tomu byl za chvíli konec, když se zčistajasna objevil na jevišti kytarista v bílé košili s mladou dámou, která se v mžiku posadila na židli. A najednou to začalo. Vysockého písně mě uchvátily, hlavně energií a vášní, kterou v sobě skrývají. Líbilo se mi, že zpěvákovi z hrdla neplynul jen český překlad, ale také ruská řeč, jež je pochopitelně jazykem, ve kterém byly písně původně napsány. A krásy recitovaných textů (i když jsem jich dnes už slyšel požehnaně) ve mně probudily zájem, abych se dozvěděl víc o životě člověka, který psal tak svižně a energicky. Neměl

to lehké. Pil. V Rusku pije spousta lidí, ale z divadelní hry mám pocit, že alkohol a umění jdou často ruku v ruce nejen v největší zemi světa. Díky příjemným hercům jsme se i my mladí něco dozvěděli o jednom z nejvýznamnějších ruských písničkářů té doby. A k tomu tyto kulturní akce mají sloužit.

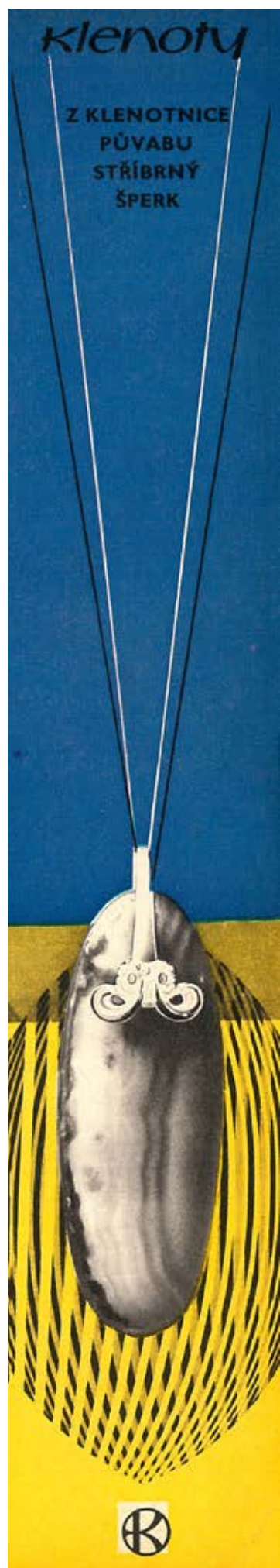
Jiří Jurečka

*Trochu zvolněte mi, koně,
trochu zvolněte mi
vždyť ne bič, to já velet mám.
Jenže divoké mám koně koně,
k nezkracení,
Sotva už dožiju, sotva už dozpívám.*

O Vladimíru Vysockém a jeho divokém životě by se daly psát knihy. Co daly, ony se píšou. A taky má nepřeberné množství napodobitelů, v Rusku se jeho písně s větším či menším úspěchem pokoušejí zpívat stovky imitátorů, někteří si na tom založili i slušnou živnost. Občas je toho možná až moc, a zvláště když dobře znáte originál, už vás máloco oslní nebo překvapí. Proto jsem na dnešní scénické představení Lukáše Červenky a Venduly Novákové o vztahu V. V. a jeho ženy Mariny Vlady šel trochu s nedůvěrou a bez velkých očekávání, i když se zájmem.

Začátek byl pro mě seznamovací, samozřejmě jsem se potřeboval „smířit“ s tím, že písně, které jsem už tolikrát slyšel, zpívá člověk odlišného typu a se zcela odlišným hlasem. Zpěvák-Vladimír se ale do odpovídající nálady dokázal dostat a o imitační dokonalost tu vůbec nešlo – přesvědčilo mě, jak Lukáš Č. akcent písní vhodně gradoval a dobře pracoval s rytmem představení. Stejně tak Vendula N. dokázala velmi slušně vystihnout Marinu, jak jsem si ji při čtení knihy kdysi v duchu představoval. Nejsilnější moment představení jsem viděl ve výborné návaznosti písňové a dramatické složky. Soutěžící „profici“ možná budou hodnotit přísněji, ale myslím, že se pořad k festivalu dobře hodil jako zpestření i inspirace pro účastníky i diváky.

53. Mezinárodní festival poezie 19. - 21. října 2017

		1. kolo							II. kategorie	
poř. číslo	jméno příjmení	autor	1	2	3	4	5	6	7	čas
1	František BARTÁK	Přemysl Rut Pravda o doktorovi Faustovi	8	6	8	8,5	7	9	8	9:59
2	Marian GAIDOŠ	Valentin Beniak Novoroční legenda sv. Grála	8,5	7	7	7,5	7	7	7	5:55
3	Ľubomír SCHERHAUFER	Ján Smrek Genesis a Exodus	5	3	5	5	5	6	6	6:59
4	Dominika IŽDINSKÁ	Ján Buzássy Fúga	7	8	7	7,5	8	6,5	7	7:20
5	Eva HADRAVOVÁ	Robert Olen Butler Oddělení	8	8	9	8,5	8,5	8	9	5:51
6	Dagmar FRANKOVÁ	František Němec Paní Zoufalová, nákupní ...	8	5	6	7	6	7	7	3:42
7	Iveta KLOPOTOVÁ	Soňa Uriková S prvou hvězdou	8,5	7	7	7,5	6,5	9	7,5	8:33
8	Stanislav NEMRAVA	Helga Hohenzolern Von Braunschwitz Otrava jedem v Braniborsku	8,5	10	7,5	7	6,5	7	8	6:37
9	Božka STAREČKOVÁ	Miroslav Válek Slovo	6	5	5,5	6	5	6	6,5	6:28
10	Tereza SVĚŘÁKOVÁ	Isabel Allende Colomba v přírodě	7	6	8	7,5	6,5	8	9	8:43

53. Mezinárodní festival poezie 19. - 21. října 2017

1. kolo I. kategorie

poř. číslo	jméno příjmení	autor	1	2	3	4	5	6	7	počet bodů	pořadí	čas
1	Lukáš POLÁČEK	Edgar Allan Poe Havran	4	5	6,5	6	6,5	7	6	30	19.	9:50
2	Vít STAŠA	Jan Skácel	5	5	6	4	6	6	7	28	19.	3:42
3	Viktória Anna LESAYOVÁ	Hodně hrubá báseň o lovu	6	6	7	7,5	7	5	5	31	13.	8:37
4	Noemi FRITZOVÁ	Daniil Charms	6	6	5,5	3,5	6	6	6,5	29,5	17.-18.	6:35
5	Anna HANZALOVÁ	Ráno	3	7	4	3	4	4	4	18	26.	1:27
6	Jasmina JAKALOVÁ	Karel Poláček	5	7	7	6,5	6	6	5	30,5	4.-16.	5:49
7	Matěj VELIČKA	Statistika	7	7	6	6	6	7	7	33	9.-10.	6:13
8	Anna LEHOTSKÁ	Damián Tejkl	7	7	5	5	6,5	6	6	30,5	14.-16.	8:35
9	Simon JUHÁSZ	Balada o pavoukovi	6	6	6,5	5	5	7	6	29,5	17.-18.	6:22
10	Eva DAŇOVÁ	Ján Balla	6,5	8	5,5	7	5,5	8	7	34	5.-7.	9:15
11	Nicole HAISMANOVÁ	Rýchly příběh o kostiach	8	7	7,5	8	6,5	8	8	38,5	2.	6:23
12	Tobiáš NEVŘIVA	Michail Bulgakov	9	10	8	7,5	7	9	9,5	43	1.	8:01
13	Natália HAMADEJOVÁ	úryvek z knihy Psi srdce	7	7	7,5	5	6,5	5	5	30,5	14.-16.	9:04
14	Daniel BLEHA	Karel Jaromír Erben	6	8	7	7	7,5	8	7	36,5	3.	4:23
15	Michaela KRISTKOVÁ	Vodník	3	4	6	4,5	4,5	5	6	24	24.	4:34

poř. jméno příjmení	autor název textu	1 Libor Vacek	2 Peter Zemaník	3 Nina Martinková	4 Soňa Pariláková	5 Jaroslava Čajková	6 Aleš Vrzák	7 David Kroča	počet bodů	pořadí	čas
16	Derica MAZNIŮVÁ	2	3	5	5	8,5	5	3	21	25.	9:13
17	Nina GELNAROVÁ	7	5	8	7	6,5	6	7	32,5	8.	8:45
18	Eliška JURČÍKOVÁ	4	5	6	5,5	6	4	5	25,5	21.-22.	3:55
19	Alfréd TÓTH	6	7	5,5	8,5	7	7	5	32,5	11.	6:02
20	Martina JURČÍKOVÁ	5	5	6,5	4	4,5	5	5	24,5	23.	3:52
21	Nina DANIŠOVÁ	5	7	5,5	6,5	6,5	6	6	30,5	14.-16.	6:16
22	Adela DUKÁTOVÁ	7	7	7	6	8	7	6	34	5.-7.	8:10
23	Damián TEJKL	5	5	5,5	4,5	5,5	6	5	26	20.	2:35
24	Jana MACKOVČÍNOVÁ	5,5	4	5	5	6	5	5	25,5	21.-22.	7:40
25	Veronika MÉSZÁROSOVÁ	6	7	6	7,5	7	7	7	34	5.-7.	4:22
26	Alex MADOVÁ	6	6	6	6,5	8	7	7,5	33	9.-10.	6:12
27	David ČERVENÁK	6,5	6	6,5	4,5	7	6,5	6	31,5	12.	4:11
28	Martin OČKO	7	6	7	8,5	7,5	6	7	34,5	4.	5:54

Sad

Nabídka festivalové kuchyně

Valašská kyselice	35 Kč
Luštěninová polévka	35 Kč
Smažený kuřecí řízek, bramborový salát	85 Kč
Vepřový guláš, houskový knedlík	85 Kč
Vepřový steak na grilu, hranolky	85 Kč
Hermelín na grilu, opékané brambory	85 Kč
Chalupářská klobása, chléb	60 Kč
Párek v rohlíku	20 Kč
Hranolky, kečup nebo tatarka	30 Kč
Krajíc chleba se sádlem a cibulí	20 Kč
Zeleninový salát dle nabídky	60 Kč
Panna cotta dezert	35 Kč
1/4 Valašský frgál	35 Kč

Program

pátek 20. října /M-klub/

09:00 I. kolo soutěže /M-klub/

19:00 losování II. kola soutěže
doprovodný program:

ZASTAVENÝ LET

20:00 **N.O.H.A.**

+ **ČANKIŠOU** /sál/

sobota 21. října

09:00 II. kolo soutěže /M-klub/

14:00 rozborový seminář
s porotou /sál/

20:00 vyhlášení výsledků
přehlídka vítězů
slavnostní zakončení
/M-klub/

Festivalové listy

53. Mezinárodního festivalu poezie

pro účastníky festivalu vydává

*Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí,
příspěvková organizace.*

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – grafika, sazba.

Redakční kruh: Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Erik Zabucký, Adéla Juráňová, Jana Fusková – fotograf.

*Mezinárodní festival poezie je soutěž amatérských recitátorů
z České a Slovenské republiky pořádaná Kulturním zařízením města
Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí
za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a CS Cabot
ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem
Bratislava, DUHA – kulturním klubem u hradeb Prostějov
a Mestským kultúrnym strediskom Dolný Kubín.*